

at et Skjold forslog ikke noget som Vaaben; naar man kun havde Skjold og intet Sværd, var Kampen meningsløs, saa kan der være noget i det, men Willedet halter dog vist lidt; man kan meget godt forsvare sig ved at slaa fra sig. Naar en Mand begynder at skyde med en Revolver paa mig, og jeg har en Revolver hos mig, saa forsvare jeg mig begribeligvis ved at skyde paa ham igen med Revolver; i det Øjeblik, han har begyndt at skyde paa mig og jeg paa ham, saa er der ikke lænere Tale om Offensiv eller Defensiv. Hvis en Fjende angriber Kæstmaenen, og man begynder at skyde fra den med Kanoner, naar man skyder med Kanoner, der ere større, bedre anbragte og bedre beskyttede end Angribernes, saa kan det ikke siges, at man benytter Forsvaret som Skjold. Der er naturligvis Mening i en saadan Tale, men jeg kan ikke se det. Man kan da endelig ogsaa bruge Skjoldet i Angrebskamp, det har man ofte set i Oldtiden. Naar en Mand gif Besærliggang, naar han blev rent bindegal, tog man nemlig og klemte ham mellem Skjolde, indtil Bildstaben nogenlunde gif over. Man kan altsaa bruge Skjoldet som Angrebsvaaben. Det Bevīs for, at vi i øvrigt skulde være i Færd med at gaa over til at give vor Hær en defensiv Karakter, som det ærede Medlem anførte, er svagt. Det ærede Medlem sagde: „Mit Bevīs er Nøtater“, men man skal aldrig bevise med Nøtater. Han sagde, at der gif Nøtater om, at Hæren skulde reduceres med et Par Infanteri- og Kytteriregimenter. Det er meget muligt, der gaar altid overmaade mange urimelige Nøtater, men jeg for mit Vedkommende holder mig overbevist om, at disse Nøtater ikke ere sande, og saa længe et Bevīs ikke hviler paa andet end Nøtater, skal man ikke tage sig det nær. Hvis det ærede Medlem havde kunnet paa-vise, at der foresloges en Indstrækning blot med 1 Bataillon eller 1 Eskadron i det forelagte Forslag, saa kunde jeg indrømme, at det ærede Medlem vilde have nogen Ret i at sige, at man kunde befrygte, at det offensive Element i Hæren, som jeg for mit Vedkommende ogsaa anser for nødvendigt, skulde gaa tabt. Men saaledes er det jo ikke; dette Forslag giver et Supplement i defensiv Retning, men det tager ikke en Smule bort i offensiv Retning, saa jeg tror, at det ærede Medlems Frygt i saa Henseende er ugrundet. Hvad endelig angaar det ærede Medlems Henstilling om, at man skulde lade Søbefæstningen gaa over til Marinen, at man overhovedet ikke skulde tillægge Landbefæstningen nogen Betydning, og at man meget godt kunde have Søbefæst-

ning uden Landbefæstning, saa tror jeg ikke, at de Eksempler, hvormed det ærede Medlem støttede den sidste Paastand, vare rigtig heldige. Med Hensyn til Norge og Sverige, saa er det udmærkede Lande, vi have modtaget meget godt fra dem, men jeg tror egentlig ikke, at det er rigtigt, at man opstiller dem som Forbillede for, hvorledes vi skulle forsvare os, dels fordi det er en temmelig almindelig Mening, at de ikke ere videre godt med paa de militære Spørgsmaal, og dels fordi de paa Grund af deres Beliggenhed ere heldigere stillede end Danmark. Og hvad Rusland angaar, maa enhver vist indrømme, at dets Hovedstad ligger saa affides, at det i Betragtning af de store Stridskræfter, som Rusland raader over, i Reglen vil være temmelig let for denne Magt at faste ethvert som helst mindre Vandgangs-korps tilbage, og at det vist vil være et utænkeligt Problem at føre en Hær af passende Størrelse, vel 4—500,000 Mand over Havet over i Nærheden af Kronstadt og der gaa i Land med dem. Hvad endelig det meget specifikt-tekniske Forslag angaar, som det ærede Medlem kom med, at Søbefæstningen skal lægges ind under Marinen, maa jeg med Blufsel tilstaa, at naaget jeg er Artilleriofficer, savner jeg Sagkundskab til at afgøre dette Spørgsmaal, det er et Spørgsmaal, som ingen kan have fuld Sagkundskab om; det er jo delvis Officerer fra Flaaden, delvis Officerer fra Søbefæstningen, som maa drøfte denne Sag fra et teknisk Synspunkt; jeg kan ikke tale om det med nogen som helst Vægt som Officer, men jeg vil dog sige, at for en almindelig Lægmandsbetragtning kunde der være noget at indvende derimod. Hvad det vistnok i og for sig mindre kommer an paa, det er, under hvem en saadan Institution ligger. Der ligger f. Eks., under Marinen i Frankrig end ogsaa Feltartilleri og en overordentlig Mængde saadanne Ting; der ligger Marineinfanteri, som mange Gange bruges midt inde i Landet. Om nogle saadanne Korps henlægges under Marinen, det er der i og for sig ikke noget at sige til, det bliver et Opportunitetsspørgsmaal. Hvis det ærede Medlem derimod mener, at det er de færende Officerer, der skulle besætte Søforterne, saa kunde jeg tænke mig, at der var noget væsentligt at sige derimod. Jeg antager det for givet, at man lettere lærer en Ting, naaer man ikke har for meget andet, som man ogsaa skal lære; det er derfor sjænsynlig nemmere for de nuværende Officerer paa Søbefæstningen, som have den særegne Opgave at skyde med Kanoner fra fast Underlag, at løse denne Opgave tilfreds-